

tutej Gzezi, kotruž nidy žadyn Gzlowek na Semi mjet neje, so šami Zandzeljo Mebeš a potom tejj Gilza, ta najwosebnischa Zonska, kotraž ja Krystušom teho najwetscheho Syna porodžila je, ji Macz Boža, a ta Požonowana bewschitkimi Zonskimi rjekaju. A tola, hačz wona runje ta najwoscha, najkrajnischa a najkwalobnischa Macz je, nelada wona na tajki wulki Dar, ale ponižuje šo a rekne k Zandzelej: Ej, ja šym Knesowa Džowka. A Gilzi, kotrejž wona tajki daloki Pucz schla bje, wotmolwi wona: Boh je na šwoju hubenu Džowku poladał. Ton Kumscht wukny tejj a ponižujmy šo, kiž my hewak wele tawšentkroč menschim Wjezam šo k Hordoszi nawabiež damy. Skoro nemožna Wjez je, so šo jeje Wutroba nedyrbjala pschesbjenyč a horda sežinicž, tak fajž my činimy, dyž Schješnał aby rjanu Jakumamy.

Uch, fak budže ta wulka Poniznosz tuteje wosefeje Parschony naschu Hordosz na šudnym Dnju k Hanibi sežinicž, dyž my tu lubu Kneznicžku widziež a wona tak na nas sapoczecž a prajiež budže: Schak ja neššym šo hordžila ani šo naduwala, a šym tola wjazy mjela, hačz ty, fežorska a kralowska Kneni, mjecž mozesch. Schto pak je ta Ursacha twojeje Hordosze byla? Gžohodla šy šo ty tak schjerita? Stoty Rečas, rjana Drašta, schikowany Žiwot je tebe tak hordu sežinił. Ale schto je to pschecziwo temu, so ja Macz Boža byla šym, so me Zandzeljo, a schizy Šweczi kwalili šu, so ja ta Požonowana, a najbole š Madu wobdarena šym beš tymi Zonskimi! A tola neššym šo ja tehodla pschesbjenyła.

Wy tehodla, wy nemdri Šweczi, wy Rezarjo a Sawednizy, kotrymž šo šda, so tak wuczeni šze, so šo wam Brjuch š Mudroszju pukacž moł, schto da mozeče wy tola,

so šo tak naduwacže a tak krobli a šašakli šze? Špytajče, hačz mozeče tak, fajž ja, šewschitkim waschim Kumschtom Schtucžku škwalobneho Kyrlišcha pschihotowacž? Ja šym mola derje tejj wot nascheho Boha a Knesa rycječ, a tola neššym horda byla, ale šym schitku moju Gzež zylje šabyła, šym psches Hory pjeschi k mojej Gzezi schla, šym ji šlužila, dyž wona w Medželach bjesche, šym worjewala, Peluschki plokala a schelke domjaze Džeto š Wutrobu rada a Wešelom činila, fajž druha domjaza Džowka, a neššym šo nicžo pschesbjenyła.

Dyphi na tebe, ty žadława Hordosž! Hanibuj šo, schtuž šo jeno hanibowacž može psched tej wulkej Poniznoszju, kotraž šo tudy pokaze, so ta Holczka, kotraž Boža Macz a ta najwetscha Zonska we Mebešach a na Semi je, schitkich Wosebnoszjow tak zylje šabyč, a tak ponižnu Wutrobu mjecž može, so wona dže a šo nehanibuje, to male Džecžatko Jana kolebacž a mocž. Tajka Poniznosz je tola jara wulka. Šdobnje by bylo, so bychy ji šloty Woš činiež dali, ju se schtyri Tawšentami Rajtarjow pschewodželi, predy neje trometowali, a wolali: Tudy wese šo ta Kneni pschewschitke Knenje, ta Šjerschezina bewschitkim čłowskim Ludom! Ale to budže schitko sameležane, fa boha Holza dže pjeschi tajki daloki Pucz, na dwazeczi Milow, a je tola hižom Boža Macz. Džiw by nebył, dy bychy tedom schitke Hory š Wešeloszju škakale a rejwale. Wone može derje byč, so wona šama schla neje, ale so je šnadž Joseph a njedže njekajka Holcziza snej byla, Lukasch pak ryczi jeno wot neje šameje, pschetož na nej je najwjazy ležane, a wona tejj jeno šama lutka tajku Poniznosz wopokaze.

Šo je ton druhi Pocžink, ta wulka Poniznosz. Tajke Šnamjo dyrbeli šebi schizy